

In dankbare en liefdevolle herinnering aan

Wies van Eck-van Wezel

weduwe van
Hein van Eck

* 27-11-1928
Nijmegen

† 22-3-2022
Nijmegen

Na een lang en veelbewogen leven kreeg ons mam en oma Roosje, ons Wies, zoals ze zelf zei, corona als laatste duwtje in haar broze gezondheid. Twee weken lag ze in het ziekenhuis. De laatste dagen hebben we bij haar gewaakt. Nog vol levenswil, maar lichamelijk helemaal op, is ze vredig in ons midden gestorven.

Met veel liefde en dankbaarheid denken we aan haar terug.

Mam is geboren in Hatert als jongste van de 3 kinderen van Toon van Wezel en de 'richtig Gruusbèkse' Nel Thijssen. Ze had een zorgeloze jeugd met haar 2 broers Hem en Gerrit, die Bruur werd genoemd. Op 12-jarige leeftijd verloor ze haar vader door een ongeluk op zijn werk. Op de dag van zijn uitvaart vielen de Duitsers Nijmegen binnen. Het maakte diepe indruk op mama. Op de kermis in Groesbeek, waar ze met oma vaak familie bezocht, leerde ze papa kennen. Hij werd haar grote liefde. Ze waren voor elkaar bestemd, tot elkaar geroepen. In 1957 trouwden ze en gingen ze boven opa en oma Kosman wonen. Papa runde samen met opa een schoenmakerij en winkel.

Al snel kwamen er 5 kinderen, die allemaal een plekje vonden in de kleine woning. Na de dood van opa in 1966, kwam oma van

Wezel er ook bij. Het kon allemaal. We hadden een fijne jeugd. Onze partners werden door papa 'eigen geworden kiender' genoemd. Ze waren net zo welkom als wij en zo ging het later ook met de kleinkinderen.

In 1990 stierf papa helemaal onverwacht aan een hartaanval. Het was voor mama en voor ons een bijna ondraaglijk verlies. Maar mama had een grote veerkracht. Op de verdrietigste momenten was vreugde nooit ver weg bij haar. Onze huwelijken, de 10 kleinkinderen en 3 achterkleinkinderen brachten de zon weer terug in haar leven.

Er wachtte haar nog veel meer verdriet: het sterven van Petra, het sterven van Vincent en van Pieter. Drie kinderen die haar voor gingen. Ook over hen sprak ze niet alleen met verdriet, maar ook met grote dankbaarheid en liefde. Ons mama en oma had iets heel bijzonders.

Mama kon echt genieten van wat ze meemaakte en daar in geuren en kleuren over vertellen. Dat deed ze ook graag. Ze kon heel lekker koken en bakken, ze was zeer praktisch en heel handig. Alle kamers in ons ouderlijk huis zijn door haar regelmatig van een nieuw kleurtje en nieuw behang voorzien. Ze was creatief, altijd bezig, zelf kleding maken en de laatste jaren babyspulletjes breien.

Lieve mam, lieve oma Roosje, we zullen je heel erg missen, maar nog groter is onze dankbaarheid voor wie je was en voor alles wat je voor ons betekende. Doe papa, Petra, Vincent en Pieter onze groeten en moge God geven dat ook wij elkaar eens weer ontmoeten.

Kinderen, kleinkinderen en
achterkleinkinderen